UBRIS | We know books

Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964 în San Antonio, Texas. A predat timp de cincisprezece ani limba engleză și istorie în diverse școli din Statele Unite, însă a decis „cu greu" să renunțe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură polițistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson și Olimpienii*, apărută deja la Editura Arthur. Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câțiva ani o adevărată „modă" culturală, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci și cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson*, *Cronicile familiei Kane* și *Eroii Olimpului*. Până în prezent, Rick Riordan a ocupat deja locul întâi pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți autori, iar traduceri din cărțile sale au apărut în peste treizeci de țări.

RICK RIORDAN

Umbra șarpelui

Traducere din limba engleză și note
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

arthur

LIBRIS | We know books

Neith – zeiţa vânătorii
Nekhbet – zeiţa vultur
Nut – zeiţa cerului
Osiris – zeul Lumii Subpământene, soţul surorii lui, Isis, şi tatăl lui Horus
Perturbatorul – zeu al judecăţii aflat în slujba lui Osiris
Ra – zeul soarelui, zeul ordinii. Cunoscut şi ca Amun-Ra.
Sekhmet – zeiţa leoaică
Serqet – zeiţa scorpion
Set – zeul răului
Shu – zeul aerului, străbunicul lui Anubis
Sobek – zeul crocodil
Tawaret – zeiţa hipopotam
Thoth – zeul cunoaşterii

Cuprins

1. Dăm năvală şi stricăm o petrecere 9
2. Am o discuţie cu Haosul 25
3. Câştigăm o cutie plină cu... nimic 42
4. Mă consult cu porumbelul războiului 62
5. Dansez cu moartea 86
6. Amos se joacă cu figurinele 107
7. Sunt strangulat de un vechi prieten 126
8. Sora mea ca un ghiveci de flori 148
9. Zia pune capăt unei bătăi cu lavă 163
10. Ziua „Adu-ţi fiica la serviciu“ ia o turnură nefericită 185
11. Nu-ţi face griji, cheamă-l pe Hapi 215
12. Taurii cu raze laser 236
13. O partidă amicală de-a v-aţi ascunselea (Cu puncte suplimentare pentru o moarte dureroasă!) 259
14. Mă distrez cu personalităţile multiple 280
15. Mă transform într-un cimpanzeu purpuriu 293
16. În care Sadie călătoreşte pe scaunul din faţă (cea mai neinspirată idee din lume) 316
17. Casa din Brooklyn porneşte la război 336
18. Băiatul cu moartea ne sare în ajutor 356

LIBRIS | We know books

1. Dăm năvală și stricăm o petrecere

SADIE

Sunt Sadie Kane.

Dacă asculți acest mesaj, felicitări! Ai supraviețuit Apocalipsei.

De la bun început vreau să te rog să mă scuzi pentru orice inconvenient pe care e posibil să ți-l fi provocat sfârșitul lumii. Cutremure, rebeliuni, revolte, tornade, inundații, tsunami-uri și, desigur, un șarpe uriaș care a înghițit soarele – mă tem că noi am fost de vină pentru toate. Eu și Carter am hotărât că am putea măcar să explicăm ce s-a întâmplat.

Probabil că asta va fi ultima noastră înregistrare. După ce ne vei asculta povestea, vei înțelege de ce. Necazurile noastre au început în Dallas, când o oaie care scotea flăcări pe nări a distrus complet Expoziția Regelui Tutankhamon.

În acea seară, magicienii din Texas dădeau o petrecere în grădina cu sculpturi de peste drum de Muzeul de Artă din Dallas. Bărbații purtau smochinguri și cizme de cowboy. Femeile erau îmbrăcate în rochii de seară și aveau coafuri înfoiate ca vata de zahăr.

(Carter spune că în America i se spune vată de bumbac. Nu-mi pasă. Am crescut la Londra, așa că n-ai decât să ții pasul și să înveți denumirea corectă a lucrurilor.)

LIBRIS We know books

În pavilion, o trupă cânta muzică country de pe vremuri. În copaci sclipeau șiraguri de lumini feerice. Din când în când, magicienii apăreau pe ușile secrete din sculpturi sau invocau scântei care să ardă țânțarii sâcâitori, dar altfel petrecerea părea una obișnuită.

JD Grissom, conducătorul celei de-A Cincizeci și Una Nome, stătea de vorbă cu invitații și savura o farfurie de tacos din carne de vită, când l-am tras deoparte pentru o întâlnire urgentă. Mi-a părut rău pentru gestul meu, dar n-aveam de ales, având în vedere pericolul care-l pândea.

— Un atac? s-a încruntat el. Expoziția lui Tut e deschisă de o lună deja. Dacă Apophis avea de gând să lovească, n-ar fi făcut-o până acum?

JD era înalt și robust, avea chipul colțuros, bătut de vânt, părul fin, roșcat, și mâinile aspre ca scoarța de copac. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, dar la magicieni e greu să-ți dai seama. La fel de bine ar fi putut avea patru sute. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cravată bolo[1] și o cataramă mare de argint cu o stea la curea, ca un șerif din Vestul Sălbatic.

— Să vorbim pe drum, a spus Carter.

Ne-a condus spre cealaltă parte a grădinii.

Trebuie să recunosc că fratele meu părea extrem de sigur pe el.

Desigur, era tot un tăntălău monumental. Din chica lui castanie și pufoasă lipsea un smoc în partea stângă, unde grifonul îi dăduse un „pupic drăgăstos", iar după tăieturile de pe față îți puteai da seama fără efort că nu se descurca prea bine cu bărbieritul. Dar de când

[1] Tip de cravată constând dintr-un șiret sau dintr-o bucată de piele împletită, cu vârfuri metalice decorative.

împlinise cincisprezece ani se înălțase și pusese ceva mușchi pe el la orele de pregătire pentru luptă. Părea stăpân pe sine și matur în hainele lui negre, mai ales cu sabia *khopesh* agățată la șold. Aproape că mi-l puteam închipui în rolul de conducător fără să izbucnesc într-un râs isteric.

[De ce te holbezi la mine, Carter? Te-am descris destul de frumos.]

Carter s-a învârtit pe lângă masa cu mâncare și a luat până la urmă un pumn de chipsuri din tortilla.

— Apophis are un mod specific de operare, i-a spus el lui JD. Toate celelalte atacuri au avut loc în nopțile cu lună nouă, când e cel mai întuneric. Crede-mă, îți va ataca muzeul în seara asta. Și va fi un atac nemilos.

JD Grissom s-a strecurat pe lângă un grup de magicieni care sorbeau din paharele de șampanie.

— Celelalte atacuri... a început el. Te referi la Chicago și la Mexico?

— Și la Toronto, a spus Carter. Și... încă la câteva.

Știam că nu voia să spună mai multe. Amândoi încă mai aveam coșmaruri după atacurile la care fuseserăm martori în vară.

E drept că adevăratul Armagedon nu venise încă. Trecuseră șase luni de când Apophis, șarpele Haosului, evadase din închisoarea din Lumea subpământeană și încă nu declanșase o invazie de proporții în lumea muritorilor, așa cum ne-am fi așteptat. Nu se știe de ce, dar șarpele trăgea de timp, mulțumindu-se cu atacuri mărunte asupra unor nome care păreau în siguranță.

„La fel ca asta", m-am gândit.

Când am trecut de pavilion, trupa tocmai termina de cântat. O blondă frumoasă, cu o vioară, l-a salutat cu arcușul pe JD.

LIBRIS We know books

— Haide, iubitule! i-a strigat ea. Avem nevoie de tine la chitară!

Acesta a zâmbit chinuit.

— Imediat, scumpo. Mă întorc.

Am mers mai departe. JD s-a întors spre noi.

— Soția mea, Anne.

— E și ea magician? am întrebat.

A dat din cap, afișând o mină sumbră.

— În legătură cu atacurile. De ce ești așa de sigur că Apophis va ataca *aici?*

Carter avea gura plină cu chipsuri din tortilla, așa că a răspuns ceva de genul:

— Mhm-hmm.

— Caută un artefact, am tradus. A distrus deja cinci dintre copiile acestuia. Întâmplarea face ca ultima care mai există să se găsească în Expoziția lui Tut.

— Ce artefact? a întrebat JD.

Am ezitat. Înainte să venim în Dallas, făcuserăm tot felul de vrăji de apărare și ne umpluserăm de amulete de protecție ca să preîntâmpinăm trasul cu urechea cu ajutorul magiei, dar tot nu mă simțeam în largul meu să rostesc cu voce tare planurile noastre.

— Mai bine îți arătăm.

Am ocolit o fântână, unde doi magicieni tineri, folosindu-se de baghete, scriau *Te iubesc* pe pietrele din pavaj.

— Am venit cu echipa noastră de specialiști ca să dăm o mână de ajutor. Ne așteaptă la muzeu. Dacă ne lași să examinăm artefactul, eventual să-l luăm cu noi pentru a-l ține la adăpost...

— Să-l luați *cu* voi? JD s-a încruntat. Expoziția e foarte bine păzită. Cei mai buni magicieni ai mei îi dau târcoale zi și noapte. Credeți că puteți face mai mult la Casa din Brooklyn?

Ne-am oprit la marginea grădinii. Peste drum, un banner cu Regele Tut, mare cât două etaje, atârna pe clădirea muzeului.

Carter și-a scos telefonul mobil. I-a arătat lui JD Grissom o imagine pe ecran – un conac ars, care cândva fusese cartierul general al celei de-A O Suta Nome din Toronto.

— Sunt sigur că paznicii tăi sunt foarte buni, i-a spus Carter. Dar am prefera ca noma ta să nu devină o țintă pentru Apophis. În celelalte atacuri similare, slujitorii șarpelui n-au lăsat în urmă niciun supraviețuitor.

JD s-a uitat la ecranul telefonului, apoi i-a aruncat o privire soției sale, Anne, care-și croia drum prin mulțime, înaintând în pași de dans.

— Bine, a spus JD. Sper că echipa voastră e cea mai bună.

— Sunt grozavi, i-am promis. Hai să ți-i prezentăm.

Echipa noastră de magicieni descinsese în magazinul de suveniruri.

Felix invocase trei pinguini, care se plimbau cu mersul lor legănat și cu măști de hârtie pe chipuri care-l reprezentau pe Tutankhamon. Prietenul nostru babuin, Khufu, stătea deasupra unui raft de bibliotecă și citea *Istoria faraonilor,* ceea ce ar fi fost chiar impresionant dacă n-ar fi ținut cartea cu susul în jos. Walt – o, dragă Walt, *de ce?* – deschisese cutia cu bijuterii și se uita la niște brățări și coliere talisman de parcă ar fi fost magice. Alyssa făcea niște vase de lut să leviteze cu ajutorul magiei elementului pământ, jonglând cu douăzeci sau treizeci în același timp și alcătuind cifra opt.

Carter și-a dres glasul.

Walt a înlemnit, cu mâinile pline de bijuterii de aur. Khufu a coborât de pe bibliotecă, doborând aproape

LIBRIS We know books

toate cărțile. Vasele Alyssei s-au prăbușit la podea. Felix a încercat să ascundă pinguinii după tejghea. (Crede cu tărie în utilitatea pinguinilor. Nu-mi explic de ce.)

JD Grissom bătea darabana în catarama cu stea.

— Asta e formidabila voastră echipă?

— Da! am încercat să zâmbesc încrezătoare. Îmi pare rău de deranj. Eu o să... ăăă...

Mi-am tras bagheta de la brâu și am rostit un cuvânt magic:

— *Hi-nehm!*

Eram tot mai pricepută la astfel de vrăji. De cele mai multe ori reușeam să canalizez puterea patroanei mele, zeița Isis, fără să leșin. Și n-am explodat niciodată.

Hieroglifa pentru *unire* a strălucit un moment în aer:

Cioburile de ceramică au zburat prin aer și s-au lipit unele de altele. Cărțile au revenit în bibliotecă. Măștile reprezentându-l pe Regele Tut au zburat de pe pinguini, dezvăluindu-i în toată splendoarea lor de – surpriză! – pinguini.

Prietenii noștri păreau destul de stânjeniți.

— Îmi pare rău, a mormăit Walt, punând bijuteriile înapoi în dulap. Ne plictiseam.

Nu puteam să mă supăr pe Walt. Era înalt și atletic, cu o constituție de jucător de baschet, în pantaloni de trening și un tricou fără mâneci care-i punea în valoare brațele lucrate. Avea pielea precum cacaua cu lapte și un chip la fel de distins și frumos ca statuile strămoșilor săi faraoni.

Îmi plăcea de el? Mă rog, e complicat. Mai multe despre asta mai încolo.

JD Grissom ne-a cuprins pe toți cu privirea.

— Mă bucur să vă cunosc.

A reușit să-și stăpânească entuziasmul.

— Veniți cu mine.

Foaierul principal al muzeului era o încăpere mare și albă cu mese goale de cafenea, o scenă și un tavan suficient de înalt cât să adăpostească o girafă. Într-o parte, niște scări duceau la un balcon cu un rând de birouri. În cealaltă parte, pereți de sticlă dădeau înspre Dallas-ul învăluit de întuneric.

JD a făcut un semn înspre balconul unde patrulau doi bărbați în haine negre.

— Vedeți? Paznicii sunt peste tot.

Bărbații aveau bastoanele și baghetele pregătite. S-au uitat în jos la noi și le-am observat ochii strălucitori. Pe obraji aveau desenate hieroglife ca niște însemne de luptă.

— Ce-i cu ochii lor? mi-a șoptit Alyssa.

— Magie de supraveghere, mi-am dat cu presupusul. Simbolurile permit paznicilor să vadă în Duat.

Alyssa și-a mușcat buza. De vreme ce patronul ei era Geb, zeul pământului, îi plăceau lucrurile solide, cum ar fi piatra și lutul. Nu-i plăceau înălțimile sau apa adâncă. *Precis* nu-i plăcea ideea de Duat – tărâmul magic paralel cu al nostru.

Odată, în timp ce descriam Duatul ca pe un ocean aflat sub picioarele noastre, cu straturi și straturi de dimensiuni magice care coboară la nesfârșit, am crezut că Alyssiei i se va face rău.

Felix, pe de altă parte, care avea doar zece ani, n-avea asemenea probleme.

LIBRIS We know books

— Grozav! a spus el. Vreau și eu ochi strălucitori.

Și-a trecut degetele peste obraji, lăsând în urmă niște picături strălucitoare de culoare roșie, de forma Antarcticii.

Alyssa a izbucnit în râs.

— Acum poți vedea în Duat?

— Nu, a recunoscut el. Dar pot vedea pinguinii mult mai bine.

— Ar trebui să ne grăbim, ne-a amintit Carter. De obicei, Apophis atacă atunci când luna e la apogeu. Adică...

— *Arh!* a strigat Khufu ridicându-și toate cele zece degete.

Babuinii știu totul despre orientarea astronomică.

— În zece minute, am tradus eu. Minunat.

Ne-am apropiat de intrarea în Expoziția Regelui Tut, pe care era destul de greu s-o ratezi dat fiind uriașul semn auriu pe care scria EXPOZIȚIA REGELUI TUT. Doi magicieni stăteau de pază cu leoparzi în lesă.

Carter s-a uitat uimit la JD.

— Cum ai obținut acces complet la muzeu?

Texanul a ridicat din umeri.

— Soția mea, Anne, e președinta consiliului. Și? Ce artefact ziceați că vreți să vedeți?

— Am studiat hărțile expoziției, a spus Carter. Haide. O să-ți arăt.

Leoparzii păreau foarte interesați de pinguinii lui Felix, dar gardienii i-au strunit și ne-au lăsat să trecem.

Expoziția era mare, dar mă îndoiesc că te interesează detaliile. Un labirint de camere cu sarcofage, statui, mobilier, bijuterii de aur – bla, bla, bla. Aș fi putut trece liniștit pe lângă toate. Am văzut atâtea colecții egiptene cât pentru mai multe vieți, mersi frumos.

În plus, oriunde întorceam capul, vedeam lucruri care-mi aminteau de experiențe neplăcute.

Am trecut pe lângă dulapuri cu figurine *shabti,* care fără îndoială erau vrăjite să prindă viață dacă li se cerea. Omorâsem destule de-a lungul timpului. Am trecut pe lângă statui de monștri și zei cu căutături feroce cu care luptasem – vulturul Nekhbet, care o posedase pe mama-ie (e-o poveste lungă); crocodilul Sobek, care încercase să-mi omoare pisica (o poveste și mai lungă); și zeița leoaică Sekhmet, pe care am învins-o cu ajutorul unui sos iute (mai bine nu-ntreba).

Cel mai tulburător obiect era o statuetă de alabastru a prietenului nostru Bes, zeul pitic. Sculptura era veche de mii de ani, dar i-am recunoscut nasul cârn, perciunii stufoși, burta rotundă și chipul fermecător de urât care arăta de parcă ar fi fost lovit în mod repetat cu o tigaie. Stătusem în preajma lui Bes doar câteva zile, dar își sacrificase literalmente sufletul ca să ne ajute. Acum, de fiecare dată când îl vedem, îmi aminteam de o datorie pe care n-aveam s-o pot plăti niciodată.

Cred că am zăbovit la statuia lui mai mult decât mi-am dat seama. Ceilalți din grup trecuseră pe lângă mine și se pregăteau să intre într-o altă cameră, aflată la vreo douăzeci de metri în față, când am auzit o voce lângă mine:

— Psst!

M-am uitat în jur. M-am gândit că poate vorbise statuia. Apoi, am auzit din nou vocea:

— Hei, păpușă! Fii atentă. N-avem prea mult timp la dispoziție.

În mijlocul peretelui, la nivelul ochilor, din vopseaua albă, texturată, a apărut chipul unui bărbat care parcă voia să iasă de acolo. Avea nasul ca un cioc, buze subțiri

LIBRIS We know books

de om rău și fruntea înaltă. Deși avea aceeași culoare ca peretele, părea foarte viu. Ochii lui goi reușeau să transmită senzația de nerăbdare.

— Nu vei reuși să salvezi papirusul, păpușă, m-a avertizat. Chiar dacă vei reuși, nu-l vei putea înțelege. Ai nevoie de ajutorul meu.

Avusesem parte de multe experiențe ciudate de când începusem să practic magia, așa că n-am fost foarte surprinsă. Totuși, știam că nu trebuie să am încredere în apariția asta de tencuială albă care îmi vorbea, mai ales că-mi și spunea *păpușă*. Îmi amintea de un personaj din filmele alea stupide cu mafioți la care se uitau băieții din Casa din Brooklyn în timpul liber – unchiul Vinnie al cuiva, parcă.

— Cine ești? am întrebat.

Bărbatul a pufnit.

— De parcă n-ai ști. De parcă mai există cineva care *nu* știe. Mai ai două zile, până mă vor rade de pe fața pământului. Dacă vrei să-l învingi pe Apophis, ai face bine să tragi niște sfori și să mă scapi de-aici.

— Habar n-am despre ce vorbești, i-am zis.

Nu părea să fie Set, zeul răului, șarpele Apophis sau oricare dintre ticăloșii cu care mai avusesem de-a face, dar nu puteam ști sigur. La urma urmei, vorbim de *magie*.

Bărbatul și-a împins bărbia în față.

— Bine, am înțeles. Vrei să vezi dacă sunt de bună-credință. N-o să salvezi niciodată papirusul, dar încearcă să salvezi cutia de aur. Așa o să înțelegi de ce ai nevoie, dacă ești destul de deșteaptă ca să înțelegi. Poimâine, la apusul soarelui, păpușă. Oferta mea expiră atunci, pentru că voi fi pentru totdeauna...

S-a sufocat. A făcut ochii mari. S-a strâmbat de parcă ar fi avut un laț în jurul gâtului. S-a contopit încet cu peretele.

— Sadie? a strigat Walt din celălalt capăt al coridorului. Ești bine?

M-am uitat la perete.

— Ai văzut?

— Ce să văd? a întrebat el.

„Bineînțeles că n-ai văzut", m-am gândit. Unde ar mai fi amuzamentul dacă ar fi văzut și alții viziunea mea cu unchiul Vinnie? Atunci nu m-aș mai întreba dacă n-am luat-o razna cu totul.

— Nimic, am spus, și am fugit să-i ajung din urmă.

La intrarea în camera alăturată se aflau doi sfincși de obsidian cu corpuri de leu și capete de berbeci. Carter spune că acest tip de sfinx se numește *criosfinx*. [Mulțumesc, Carter. De-abia așteptam cu toții să aflăm informația asta inutilă.]

— *Arh!* ne-a avertizat Khufu, ridicând cinci degete.

— Mai sunt cinci minute, a tradus Carter.

— Lasă-mă câteva clipe, a spus JD. Camera asta e protejată de cele mai puternice vrăji. Trebuie să le schimb pentru a vă putea lăsa înăuntru.

— Ăăă... am mormăit eu agitată, dar vrăjile îi vor ține la distanță pe dușmanii ca șerpii uriași ai haosului, sper?

JD m-a privit exasperat, lucru care mi se întâmplă des.

— *Știu* și eu câte ceva despre magia de protecție, mi-a promis. Ai încredere. Și-a ridicat bagheta și a început o incantație.

Carter m-a tras deoparte.

— Ești bine?